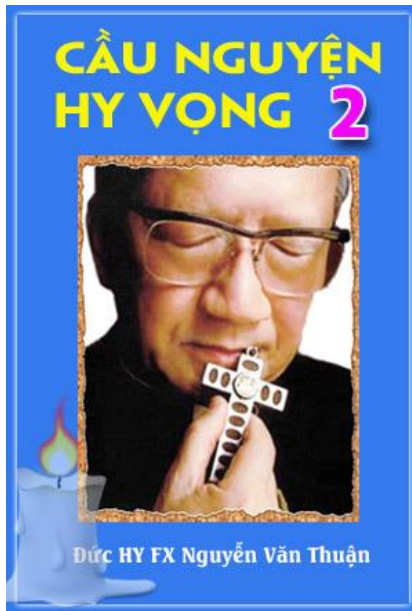

CẦU NGUYỆN HY VỌNG

TẬP 2

**ĐỨC HỒNG Y
PHANXICÔ XAVIÊ NGUYỄN VĂN THUẬN**

MỤC LỤC

1. Kinh toàn hiến.....	5
2. Đấng Cứu Chuộc.....	8
3. Làm thế nào để nên trong sạch trước mặt Chúa?	9
4. Ý nghĩa của sự thanh tẩy	11
5. Nhìn người anh em với con mắt của Chúa	13
6. Làm thế nào để trở thành một đồng tác liên tục của tình yêu.....	15
7. Chúng ta đã coi thường phương thế mãnh liệt nhất để làm chứng cho Chúa	17
8. Ốc bè phái là một nguy cơ cho Hội Thánh.....	19
9. Những hiệp sĩ của ngày hôm nay	21
10. Con là người mang lửa để đốt cháy.....	23
11. Chỉ trích than vãn là vô ích.....	25
12. Đừng để mình bị giam hãm bởi tập quán, cơ cấu, tư tưởng lỗi thời	26
13. Không bao giờ Chúa bỏ mặc con với những giới hạn của con ...	28
14. Tội thờ tà thần của thời đại	30
15. Chúa có cấm ta sử dụng của cải không?.....	32
16. Sống với Chúa Giêsu có dễ không?	34
17. Thời gian cô đọng.....	36
18. Hãy ở trong Thầy.....	38
19. Kết hợp loan báo Tin Mừng với thinh lặng.....	40
20. Hai điều kiện để bỏ mình thật sự	42
21. Phúc Âm giả	44
22. Hàng rào kẽm gai của tôi	46
23. Trong giây phút này Chúa Giêsu tiếp tục dâng thánh lễ	48
24. Vì sao sự hiệp nhất tan vỡ?	50
25. Ảnh hưởng của một vị Thánh.....	52

26. Không rời vị trí không bỏ trách nhiệm	54
27. Ý con hay ý Chúa?	56
28. Mẫu nhiệm của ân sủng và đòi hỏi.....	58
29. Cầu nguyện là mở rộng lòng đón nhận tình yêu của Chúa Cha..	60
30. Đừng biến Thiên Chúa thành vị quan tòa hay ông cảnh sát.....	62

CẦU NGUYỆN HY VỌNG.

TẬP 2

1. Kinh toàn hiến

Lạy Chúa toàn ái, toàn năng.
Là nguồn hy vọng vui mừng của con.

1. *“Của Cha là của con”* (Lc 15, 3).
“Hãy xin, sẽ được” (Mt 7, 7).

Lạy Cha, con tin vững vàng,
Cha thương lo lắng muôn vàn lần hơn.
Các con dù có yêu thương,
Sấn sóc chu đáo đâu bằng chính Cha.
Ôi tình phụ tử bao la!
Của Cha tất cả đều là của con.
Cha khuyên cầu nguyện thật lòng.
Nếu con tâm sự, Cha con thâm tình.

2. *“Tất cả là ân sủng”*
“Cha các con biết các con cần gì” (Mt 6, 8)

Lạy Cha, con tin vững vàng,
Cha đã sắp đặt đàng hoàng từ xưa.
Đời con Cha mãi dẫn đưa,
Cha theo từng bước, con vừa an tâm.
Lạy thờ thiên ý thâm trầm,
Con xin phó thác hoàn toàn tay Cha.
Mọi điều Cha để xảy ra,
Con là con cái, tin là hồng ân.

3. *“Chúa giúp sức tôi làm được tất cả”* (Phil 4, 13)
“Nên lời ngợi khen Chúa” (Eph 1, 6)

Lạy Cha, con tin vững vàng,
Không gì vượt Đấng Toàn Năng quan phòng.
Tình Cha nhân ái vô cùng,

Con xin nhận cả với lòng sướng vui.
Ngợi khen cảm tạ muôn đời,
Hiệp cùng Mẹ Thánh hòa lời muôn dân,
Giuse cùng các thánh thần,
hát vinh danh Chúa không ngừng.
Amen (Khải Huyền)

4. “*Chỉ xin vinh danh Cha*” (1Cor 10, 31)
“*Xin vâng ý Cha*” (Mt 6, 10)

Lạy Cha, con tin vững vàng,
Xin Cha đừng ngại, cứ làm nơi con.
Nơi người yêu quý thiết thân,
Sự gì vinh hiển Cha hơn, cứ làm.
Chỉ xin Cha được vinh quang,
Là con thỏa mãn, ngập tràn hạnh phúc.
Đó là nguyện vọng lớn nhất,
Nhu cầu tuyệt đối thao thức tâm hồn.

5. “Tất cả vì sứ mạng. Tất cả vì Hội Thánh”

Lạy Cha, con tin vững vàng,
Cha trao sứ mạng ngập tràn yêu thương.
Cha đang chuẩn bị dọn đường,
Con luôn thanh luyện, con hằng quyết tâm.
Quyết nên hy lễ âm thầm,
Quyết nên khí cụ Cha cầm trong tay.
Hy sinh rướm máu từng giây,
Vì yêu Hội Thánh, “con đây sẵn sàng”.

6. “*Thầy khao khát
ăn lễ Vượt Qua với các con*” (Lc 22, 15)
“*Đã hoàn tất*” (Ga 19, 30)

Lạy Cha yêu quý vô ngần,

Hiệp cùng Thánh lễ con hằng dâng lên.
Giờ đây quỳ gối một mình,
Thưa Cha một tiếng tận tình “hy sinh”.
Hy sinh chấp nhận nhục vinh,
Hy sinh vui vẻ, hy sinh vẹn toàn.
Thủy chung giao ước trọn đoàn,
hát vang Hy vọng muôn vàn mến thương.

2. Đấng Cứu Chuộc

Đức Giáo Hoàng Gioan Phaolô II
đã sử dụng danh từ “Redemptor”
để khởi đầu nhiều văn kiện quan trọng
của Triều Đại Giáo Hoàng của Ngài:

- Redemptor Hominis:

Đấng Cứu Chuộc con người.

- Redemptor Mater:

Mẹ Đấng Cứu Thế.

- Redemptoris Custos:

Đấng bảo vệ Chúa Cứu Thế (Thánh Giuse).

- Redemptoris Donum:

Hồng ân cứu chuộc.

- Redemptoris Missio:

Sứ mạng Chúa Cứu Thế.

Đâu phải chuyện tình cờ!

Đây là một xác tín,

là cái nhìn sâu xa, nội tâm

của Đức Giáo Hoàng Gioan Phaolô II.

Sự hiện diện của Chúa Cứu Thế

đã thay đổi cả quả đất này,

cả lịch sử nhân loại.

Phẩm giá của con người

đã được làm lại một cách kỳ diệu hơn,

cùng với những đòi hỏi

của thiên chức “Con của Chúa”.

3. Làm thế nào để nên trong sạch trước mặt Chúa?

Tôn giáo nào cũng có một số nghi thức.
Ai muốn trong sạch phải rửa.

Dân Do Thái được sạch
nhờ máu con chiên,
nhờ rửa dưới sông Giordan.
Dân Ấn Độ dưới sông Hằng.

Nhưng Thánh Luca nói cách khác:
Không phải rửa là sạch,
cần phải có thái độ rõ rệt từ bên trong.

Người Do Thái chưa bao giờ nghe điều này.
Họ lấy làm lạ, xúc phạm.

Chúa Giêsu nói rõ ràng:
*“Không phải những gì từ bên ngoài vào
làm con người ra dơ bẩn.
Nhưng những gì từ bên trong con người phát ra
mới làm cho dơ bẩn”* (Mt 15, 11).

Chúa Giêsu còn dạy cách cụ thể hơn nữa:
Cách làm cho bát đĩa sạch sẽ,
là lấy thức ăn đựng trong đó
mà cho người nghèo khó (Lc 11, 37.41).

Những lời đơn sơ này
chứa đựng một đòi hỏi rất lạ thường:
Ai chia sẻ của cải cho người nghèo khó
là thật sự được rửa sạch.

Nếu con còn dơ bẩn,

không phải vì thiếu một nghi thức bên ngoài,
hình bóng của dị đoan,
nhưng chính vì thiếu công bình,
thiếu yêu thương đối với người khác.

Sự dơ bẩn ấy từ quả tim con phát ra.
Chỉ một nghi thức bên ngoài
không thể thanh tẩy được.

Xin Mẹ cho con biết và thực hành:
Sự trong sạch thật sự là:
“Biết chia sẻ, biết trao tặng cho người anh em”.
Phải chăng con là nạn nhân của “Nghi thức”,
là đồ đệ của Biệt Phái.
Con còn xem thường điều quan trọng là nội tâm.
Con làm như thế chỉ cần một số nghi thức nào đó
đủ để che mắt Chúa được.

4. Ý nghĩa của sự thanh tẩy

Nếu chỉ thanh tẩy bên ngoài,
con là đồ đệ của “Biệt Phái”,
chỉ vụ hình thức, tục lệ.

Đối với người môn đệ đích thực của Chúa Giêsu,
thanh tẩy có nghĩa là biến đổi.

Biến đổi mục đích sử dụng của con.

Biến đổi cuộc sống con

thành của lễ dâng lên Chúa,

vmột món quà quý tặng cho anh chị em con.

Thanh tẩy

còn bao hàm một ý nghĩa thâm sâu hơn,
nội tâm hơn.

Đó là biến đổi một tình trạng, một thái độ cũ,

để tiến đến một lập trường mới, một hướng đi mới.

Thanh tẩy thật sự

là một đòi hỏi, một hy sinh.

Không đơn giản như lấy nước rửa tay.

Có ích gì nếu bên ngoài con tắm rửa,

mà bên trong không biến đổi.

Con vẫn giữ lòng vẫn đục như trước.

Vì nước chỉ rửa con sạch bên ngoài.

Chỉ có tình thương mới rửa sạch lòng con.

Mới đốt sạch những hoen ố trong lòng con.

Thiếu tình thương, ý chí của con vẫn còn dơ bẩn

bởi kiêu ngạo, ích kỷ, tự ái, thù hiềm, tham lam.

Nước làm sao tẩy được những loại dơ bẩn này?

Lắm lúc còn nguy hiểm hơn,

vì nó là tính xấu được giấu giếm, nguy trang

dưới lớp áo nghi thức,
đạo đức trọn lành bên ngoài.
Nó mê hoặc nhiều người,
kể cả chính bản thân con,
vào con đường lầm lạc lúc nào không hay,
vì con cứ lầm tưởng mình trong sạch.

5. Nhìn người anh em với con mắt của Chúa

Con chưa nên thánh,
vì cái nhìn của con khác xa cái nhìn của Chúa.

Đối với một người tội lỗi, chưa được hòa giải,
Chúa vẫn yêu thương,
vẫn kêu gọi họ ăn năn hối cải.

Đối với một người đã hối cải trở về,
Chúa xem người đó hoàn toàn đổi mới,
như không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra.

Đối với một người đã hoán cải
đang sống trong sự bình an của Chúa,
thì Chúa không còn nhớ gì cả.

Chúa đã xóa sạch nhờ Máu Thánh Ngài.
Không có sự gì của quá khứ còn tồn tại nữa.
Chỉ còn hiệp nhất, quý trọng và tín nhiệm.

Chúa dạy con:
Bỏ quên quá khứ của người anh em.
Nếu con cứ bám víu
vào quá khứ của người anh em,
thì ai sai lầm?
Chính con sai lầm,
vì con không chịu tha cho họ.
Con muốn thành người
“sưu tầm lý lịch của anh em”.
Vì thái độ đó mà sự hiệp nhất dần dần tan vỡ.

Chúa muốn mở cửa cho họ mà con quyết đóng lại.
Chúa muốn tha thứ mà con quyết lên án.
Cái nhìn của Chúa

khác xa cái nhìn của con biết chừng nào!

“Hãy vui mừng!

Vì em con đã chết nay được sống lại” (Lc 15, 32).

Không bao giờ con suy cạn những lời này.

Con chỉ biết quỳ gối thờ lạy,

cảm tạ tình thương của Chúa.

Lạy Cha!

Con không đáng làm con Cha,

vì cái nhìn của con khác xa cái nhìn của Cha quá!

6. Làm thế nào để trở thành một đồng tác liên tục của tình yêu

Con muốn mến Chúa thật nhiều.
Không phải chỉ trong tâm tình
mà cả trong hành động.
Không phải chỉ thỉnh thoảng, nhưng liên tục.

Thoạt đầu con nghĩ rằng khó,
nhưng dần dần con khám phá ra rằng:
điều này không phải phức tạp lắm.
Chỉ cần đưa
tất cả quan hệ của con với người khác
lên phạm vi siêu nhiên.

Tất cả mọi người từ Quốc Trưởng đến thứ dân,
ngày ngày ai cũng đều có công việc.
Và công việc nào cũng có quan hệ đến người khác:
hoặc làm cho người ta vui vẻ, phấn khởi.
hoặc làm mất lòng, bực tức, buồn phiền.

Từng tiếng nói, từng cử chỉ,
từng liếc mắt, từng lời chào hỏi,
đều có ý nghĩa của nó.
Nó không còn là một danh từ riêng rẽ
trong tự điển nữa.
Nó phát xuất từ quả tim của một con người,
với âm điệu riêng của cá nhân ấy.
Nó đi vào tim óc của một người khác.
Hành động vẫn là một,
nhưng ý tứ biến đổi tất cả.

Thanh luyện ý tứ cho trong sáng,
nâng cao ý tứ liên li.
Nhưng làm sao biến đổi được ý tứ?

Chúa Giêsu đã mạc khải công thức:
“Đó là làm cho chính mình Ta” (Mt 25, 40).

Dĩ nhiên, nếu con làm cho người lạ thì khác,
nhưng cho người thân,
cho người yêu thì hoàn toàn khác.
Nếu con làm cho Chúa thì lại càng khác hẳn,
vì con yêu mến Chúa nhất.

Một công thức dễ thực hiện.
Công thức Chúa Giêsu mạc khải:
“Người ta = Chúa Giêsu”.
Áp dụng vào đời con,
con sẽ liên li là một đồng tác của tình yêu.

7. Chúng ta đã coi thường phương thể mãnh liệt nhất để làm chứng cho Chúa

Thông thường, con tìm phương thể khác.
Những phương tiện ấy cần thiết
với khoa học kỹ thuật hiện đại như:
cơ sở vật chất,
dụng cụ truyền thanh, truyền hình,
những cuộc hành trình, sách báo...

Tuy nhiên, nó rất tốn kém
và không phải lúc nào con cũng kiếm ra.
Nhưng con cho rằng,
không có nó, chẳng làm gì được.
Chính vì thế, con đã coi thường
cái phương thể mãnh liệt nhất,
nổi bật hơn cả là Tình Thương.

Tại sao con tin như vậy?
Vì Chúa đã chủ trương:
*“Người ta sẽ lấy dấu hiệu này
để biết các con là môn đệ Thầy,
đó là các con thương yêu nhau”* (Ga 13, 35).
Hơn thế nữa, đó là di chúc của Chúa Giêsu:
*“Đây là lề luật riêng của Thầy.
Các con hãy yêu thương nhau”* (Ga 15, 12).

Thế gian có thể có phương thể tinh vi hơn con.
Nhưng chỉ làm chứng cho tiền tài, thú vui,
không làm chứng Chúa được,
vì không có tình thương.

Từ đây, xin Chúa giúp con
đưa tình thương đến khắp nơi:
trường học, bệnh viện, chợ búa,

rạp hát, phim báo, truyền hình,
vì đây là điều kiện không thể thiếu được.

Chúa muốn sử dụng phương thế của Chúa.
Nếu không,
Chúa đã chỉ cho con phương thế khác rồi.

8. Ốc bè phái là một nguy cơ cho Hội Thánh

Trong Hội Thánh,
ốc bè phái là phương cách nguy hại
làm giới hạn ảnh hưởng của Phúc Âm.

Thánh Phaolô trong thư gửi Titô:
*“Cộng đoàn Kitô hữu là một môi trường,
là một nhà chung.
Ở đó chấp nhận mọi sự khác biệt.
Ở đó, mỗi người có thể
tìm thấy cho mình một chỗ đứng.
Ở đó, mỗi người sẽ chung sức đấu tranh
để nhân loại được hiệp nhất.
Ở đó, không có những ủy ban riêng biệt,
không phân chia giai cấp,
không mưu đồ cấu tạo những cộng đoàn đồng nhất,
nhưng lại khép kín, không có chỗ cho người
không thuộc “phe ta” (Tt 2, 1-14).*

Xin Chúa cho con thành thật với chính mình,
kéo con sống đạo đức theo lối “trá hình”,
theo óc “Biệt Phái”,
xây dựng những “pháo đài”,
những “lô cốt” kiên cố,
chỉ dung nạp những ai là đồ đệ của con,
làm cho bao tâm hồn,
bao khả năng trong Hội Thánh,
phải héo khô, cằn cỗi, nghèo nàn, thất vọng,
bởi vì con độc ác,
không cho họ một chỗ đứng nào trong Hội Thánh,
chỉ vì một tội là
không theo “đàng nhân đức” của con,
không phải đồng hương, đồng khí,
không họ hàng linh tông,

không thuộc “cánh ăn nhậu” với con.

9. Những hiệp sĩ của ngày hôm nay

Thời Trung Cổ,
các hiệp sĩ bênh vực kẻ góa bụa, mồ côi,
bảo vệ danh dự, bảo vệ quê hương.
Họ mộ quân đi phương xa
để giải phóng Mồ Thánh Chúa.

Thời nay,
các hiệp sĩ chiến đấu chống bất công,
chống áp bức, chống kỳ thị chủng tộc,
chống bóc lột, chống độc tài.

Thời nay,
các hiệp sĩ chiến đấu để tiêu diệt bệnh tật,
đói rách, cùng khổ, mù chữ, thất nghiệp.

Họ chiến đấu vì hòa bình,
họ chấp nhận mọi hy sinh,
để xây dựng một hệ thống kinh tế mới,
một nền hòa bình trường cửu.

Họ tận tụy với công việc khoa học
để phục vụ con người.
Nhất là các hiệp sĩ thời nay
nỗ lực giải phóng
Mồ Thánh Chúa trong các linh hồn.

Họ là hiệp sĩ của tình thương,
họ không ngại đến bất cứ đâu,
để phục vụ những ai cần đến họ,
những ai bị bỏ rơi, tàn tật,
nghèo đói sự thật, khao khát tình thương.
Số hiệp sĩ này hiếm hơn.

Có người mang y phục, danh vị hiệp sĩ,
mà lòng chưa hiệp sĩ.
Có người rất tâm thường
nhưng lại có tấm lòng hiệp sĩ.
Những hiệp sĩ thâm lặng mà rất tích cực.

Không cần có tài, có tiền,
con vẫn được mời gọi
vào hàng hiệp sĩ xứng đáng này.

10. Con là người mang lửa để đốt cháy

Chúa Giêsu tự xưng mình
là người đem lửa đến trần gian.

Tiếp tục sứ mạng của Chúa Giêsu,
con cũng là người mang lửa.
Chúa Giêsu đã trao bó đuốc qua tay con.

Con muốn chạy thật nhanh,
chạy khắp trần gian,
chuyển lửa đến tay nhiều người,
như người mang lửa từ núi Olympia.

Lửa con mang là Tình Thương, là Nhiệt Tâm,
là sức mạnh của Thiên Chúa,
nhằm đốt cháy,
thiêu hủy những gì còn dơ bẩn,
và tạo dựng, đổi mới.

Con là ngọn lửa bùng cháy hay giá lạnh?
Con có phải là cái lò đẹp nhưng không có lửa?
Vô ích!

Những lúc gian truân,
con có lo lắng cất giấu ngọn lửa dưới giềng
như dân Do Thái thời lưu đày,
để khi thời giờ Chúa đến,
nó lại bùng cháy lên?

Muốn nuôi ngọn lửa ấy,
con phải lấy dầu của sự cầu nguyện hằng ngày,
đổ vào những tâm hồn cầu nguyện,
trang bị các bó đuốc sẵn sàng,
để Chúa Thánh Thần đốt cháy bùng sáng lên,

đuôi xa bóng đêm tăm tối,
và “canh tân bộ mặt trái đất”.

11. Chỉ trích than vãn là vô ích

Chỉ trích dễ, ai cũng làm được.

Nhìn khuyết điểm người khác mà bi quan cũng dễ,
vì ai trong chúng ta lại không có khuyết điểm,
trước tiên là chính bản thân con, không có luật trừ.
Ngay các Thánh cũng phải tập luyện suốt đời,
để nên trọn lành “như Cha trên trời”.

Khi ngồi đếm khuyết điểm của người khác,
con tiêu cực, kiêu căng, ghen ghét
và mất phí thời giờ.

Đếm khuyết điểm của người khác
là bám víu vào quá khứ,
là nhìn đăm đăm vào tật xấu của họ,
như thể họ không có gì tốt cả!

Nhưng cuộc đời con
đâu phải luôn ở trạng thái tĩnh.
Nó luôn luôn biến động, luôn luôn thay đổi,
nên con phải nhìn vào hiện tại, vào tương lai.

Người tội lỗi có một quá khứ nặng nề,
nhưng có thể nên thánh hôm nay, nhất là ngày mai,
và có thể còn tiến nhanh hơn con.

Nếu con mất giờ, mất sức ngồi khóc than, chỉ trích,
chắc chắn trong lúc ấy, nhiều người đến sau con,
mỗi ngày tuần tự tiến lên trước con.

12. Đừng để mình bị giam hãm bởi tập quán, cơ cấu, tư tưởng lỗi thời

Để bảo vệ tư tưởng, chủ nghĩa của mình,
người ta dựng lên những hàng rào kẽm gai,
hàng rào điện tử, những bức tường bê-tông...
Những chướng ngại vật ấy lớn lao và kiên cố thật,
nhưng vẫn có người liều mạng vượt qua được,
và đến lúc nó phải sụp đổ.

Nhưng những cơ cấu, tư tưởng, tập quán
thâm căn cố đế trong con,
lại là những trở ngại tai hại hơn cả,
vì nó kìm hãm con từ bên trong.

Muốn được tự do, phải cách mạng cuộc đời.
Dĩ nhiên, cách mạng
đòi hỏi con phải hy sinh nhiều chuyện...
Hy sinh cả những gì con gắn bó nhất.
Nhưng có cách mạng,
con mới có thể giải phóng được tâm hồn con.

Con phải suy nghĩ kỹ càng và sâu sắc,
đến tận các chi tiết,
để tránh khuyết điểm, tránh bất ngờ
và ý thức sự chọn lựa của con.

Con phải hy sinh một cách khôn ngoan,
can đảm và không nuối tiếc,
cho cuộc cách mạng giải thoát con.

Chúa Giêsu đã hy sinh biết ngần nào!
Hy sinh tình cảm gia đình, họ hàng,
chấp nhận bị hiểu lầm,
bị xem là điên khùng.

Thậm chí theo cái nhìn của trần gian,
Ngài thất bại nặng nề trên Thánh Giá.
Nhưng Chúa Giêsu không đến để xóa bỏ lề luật,
nhưng làm cho lề luật nên trọn
trong tinh thần Phúc Âm.

Đạo lý của Ngài là kho tàng mạc khải,
là cuộc cách mạng vĩ đại nhất.
Ngài đã để lại cho con
Gia Ước Mới viết bằng máu của Ngài.
Con muốn cách mạng,
đời con cũng phải viết bằng máu như Ngài.

13. Không bao giờ Chúa bỏ mặc con với những giới hạn của con

Chúa nhân từ vô cùng.
Chúa hiểu lòng con và sự yếu hèn của con,
nên Chúa không bỏ con.

Chúa công minh vô cùng,
nên Ngài không đòi hỏi sự gì vượt quá sức con.

Con vô cùng sung sướng
khi suy ngắm Chúa công minh vô cùng,
và con giao phó tất cả trong tay Chúa.

Kinh nghiệm đã cho con thấy:
Những lúc đường con đi gặp khó khăn muôn vàn,
đêm tối thử thách hầu như không có lối thoát,
Chúa không bỏ con, vì Chúa công minh vô cùng.

Lúc con hầu như sắp ngã quỵ
dưới sức mạnh của sự dữ,
Chúa vẫn không bỏ con.
Ngài ở gần con hơn bao giờ cả.

Lúc con muốn thất vọng, buông xuôi,
vì trong ngoài gặp bao nhiêu trở ngại như vũ bão,
để xuyên tạc thiện chí của con,
hoạt động của con,
Chúa vẫn không bỏ con.
Vì chính lúc ấy,
Chúa Thánh Thần dạy dỗ con phải làm gì, nói gì.
Chúa Thánh Thần tiếp tục đổ hy vọng
vào tim con đang héo hắt.
Ngài bảo đảm cho con rằng:
Không bao giờ Chúa bỏ mặc con

với những giới hạn của con (Lc 12, 11.12).
Vì nếu làm như thế,
thì Chúa không còn là Chúa nữa.

14. Tội thờ tà thần của thời đại

Thời đại này, xã hội lãnh đạm với tôn giáo,
nếu chưa phải là đối nghịch, áp bức tôn giáo.
Nhưng thay vào đó, họ tìm của cải vật chất.
Đêm ngày chỉ biết sung sướng hưởng thụ,
nghiện ngập, xa hoa và phóng túng.

Của cải Chúa ban là phương tiện
để con cái Chúa được hạnh phúc đời này
và dùng để phục vụ anh chị em.

Nhưng nhiều người
đã cho của cải vật chất một giá trị tuyệt đối,
khiến cho mọi khôn ngoan, tâm trí
đều dồn vào đó.

Của cải vật chất đã trở thành thần tượng của họ.
Đó là tà thần điều khiển cuộc đời họ.

Nhưng Chúa Giêsu nói với họ:

“Đồ dại dột, chính hôm nay

Ta sẽ đòi lại linh hồn người” (Lc 12, 20).

Khốn cho những ai thờ tà thần của thời đại.

Không phải những lời này của Chúa
chỉ nhắm đến
những kẻ buôn bán tận lương tâm,
những kẻ say mê tiền tài, tửu sắc,
nhưng còn muốn nói với tất cả chúng ta,
cách riêng với những người tận hiến cho Chúa.

Khi một cá nhân, một cộng đoàn, không ai bảo ai,
nhưng cứ lấy tiền của làm trọng,
làm tiêu chuẩn cho bản thân, cho cộng đoàn:
xây dựng nhà cửa lớn lao,
bày vẽ sắm sửa tiện nghi xa xỉ...
họ tranh đua nhau không phải để làm tôn Chúa,

nhưng đề quan hệ
với hạng người giàu sang, quyền thế,
và an tâm hưởng thụ.

Nhưng Chúa nhắc họ:

“Đồ đại dột,

chính hôm nay Ta sẽ đòi lại linh hồn ngươi”.

15. Chúa có cấm ta sử dụng của cải không?

Chúa không bao giờ cấm ta sử dụng của cải.

Chúa dựng nên mọi sự
cho con người hưởng dùng
và ngợi khen Đấng Tạo Hóa.

Tại sao kẻ có tội sử dụng được
còn con cái Chúa lại không?

Chúa muốn dạy con:

Hạnh phúc và mạng sống của con người
không thể dùng của cải để mua bán được.

Trọng tâm của sứ điệp Chúa mang đến
là giá trị của Nước Trời.
Đó là của cải cao quý nhất của con người.

Chúa dạy con hai cách đánh giá về của cải.

Nếu con đóng cửa lòng con,
của cải sẽ biến con thành một bộ phận
trong bộ máy phức tạp của thế giới.

Và Chúa cũng sẽ nói với con:

“Đồ dại dột!

Chính hôm nay Ta sẽ đòi lại linh hồn ngươi”.

“Vi người tưởng mình giàu có,
không thiếu gì trên trần gian,
kỳ thực lại là người nghèo khó, rách rưới,
trống rỗng trước mặt Ta”.

Ngược lại,

nếu lòng con rộng mở đón nhận Phúc Âm.
đòi con đầy tình thương,
đầy hy vọng vào Nước Chúa.

Nếu con quảng đại với anh em,
con lại giàu có sung túc trước mặt Chúa.

Của cải đang chiếm địa vị nào trong đời con?
Tuyệt đối? Trung bình? Hay thấp nhất?
Nó là chủ nhân hay đầy tớ của con?
Trước mặt Chúa, con đầy tràn hay trống rỗng?

16. SỐNG VỚI CHÚA GIÊSU CÓ DỄ KHÔNG? (Lc 2, 41-52)

Mới nghe, con nghĩ rằng
sống với Chúa Giêsu tốt lành quá.
Ngài hiền lành và khiêm nhường.
Ngài đầy lòng thương xót.
Kinh nghiệm của Mẹ Maria, Thánh Giuse,
các Tông Đồ... “Chúa Giêsu
là Đấng Chí Thánh đầy tràn các nhân đức...”

Nhưng trong thực tế,
nếu sống với các Thánh không luôn phải là dễ,
sống với Chúa Giêsu nhiều lúc còn khó hơn
theo sức trí khôn loài người.
Vì đây là cả một sự đổ vỡ,
mà ý nghĩa của sự rạn nứt ấy
nằm trong khía cạnh Kitô học.

Sự hiện diện của Thiên Chúa trong Đức Giêsu
vượt trên sự hiểu biết của con người.

Mẹ Maria, Thánh Giuse, có những lúc cảm thấy
bị hụt hẫng, không hiểu gì cả.

- Tại sao con mình
còn có một người Cha trên trời nữa?
- Và con mình theo tiếng gọi của Cha?
- Tại sao đền thờ là Nhà của con mình?
- Tại sao Chúa Giêsu
vượt trên ranh giới của gia đình?
- Tại sao con mình đến từ nơi sâu thẳm
của Mầu Nhiệm Thiên Chúa?
- Tại sao con mình là Thiên Chúa
mà vẫn nghèo khó,
phải lao động, phải chịu chết?
- Và chính mình

cũng phải chung số phận khốn khổ ấy?

Lạy Chúa,

Chúa tốt lành, khiêm nhường, thánh thiện, tha thứ,
còn con thì xấu xa, kiêu căng, tội lỗi, thù ghét,

Chỉ khi nào con sám hối, sửa mình,

con mới cảm thấy sống với Chúa là Thiên Đàng.

17. Thời gian cô đọng

Con cảm nhận,
có thể chủ quan hoặc khách quan,
trong mỗi lúc khác nhau của đời người,
thời gian có tỷ trọng khác nhau.

- Giờ phút hạnh phúc,
người ta muốn giữ mãi để đừng trôi đi.
- Giờ phút hấp hối,
những người thân yêu
muốn níu kéo thời gian lại,
và xem mỗi lời nói,
mỗi cử chỉ của người sắp ra đi
rất là quan trọng.
- Giờ phút đau khổ,
thời gian như ngừng lại,
nặng nề như không muốn trôi.
- Giờ phút yêu thương, ấm áp,
vui vẻ, sung sướng,
người ta sẵn sàng
chấp nhận mọi sự một cách nhiệt tình.

Lạy Chúa!

Con muốn sống mỗi giây phút đang trôi qua
tràn đầy lòng mến, có một tỷ trọng tối đa
như các Thánh trên trời sống trong sự vĩnh cửu.
Mỗi giây phút của các ngài đầy tràn lòng mến,
như vĩnh cửu là hạnh phúc
mà không miệng lưỡi nào có thể diễn tả được.

Con cần biến đổi tỷ trọng của thời gian
trong đời con tốt lên mãi.

Không phải chiều dài của thời gian là quan trọng.

Chúa sẽ phán xét

về tỷ trọng của thời gian con sống:

Chúa không hỏi con đã sống bao nhiêu năm,
nhưng Chúa sẽ xét xử những ngày con sống
có tràn đầy lòng mến không.

18. Hãy ở trong Thầy

Chỉ trong 15 chương của Phúc Âm Thánh Gioan,
con gặp 6 lần tiếng “Manere” có nghĩa là “Hãy ở”:
“Hãy ở trong Thầy”
“Hãy ở trong tình yêu của Thầy”.
Điều này cho thấy
Chúa Giêsu muốn nhấn mạnh đến
mối tương quan thân thiết này.

Đó là một tâm tình thâm sâu,
một ước muốn tha thiết,
một điều quan trọng bậc nhất,
một điểm chủ yếu trong di chúc của Chúa Giêsu
muốn ghi tạc trong lòng các môn đệ.

Thời đại của Chúa Giêsu cũng giống như thời nay,
con người bị cuốn hút
bởi những gì ngũ quan cảm nhận được từ bên ngoài,
và bỏ quên kho tàng ở nội tâm.

“Hãy ở trong Thầy”,
là lời đơn sơ bình dân,
nói lên ước muốn kết hợp với nhau trong tình yêu.

“Hãy ở trong Thầy”,
là một điều vượt trí loài người.
Hai người chỉ có thể gần nhau,
nhưng không thể ở trong nhau được.

“Hãy ở trong Thầy”,
là một sự hiệp thông liên tục,
có thể so sánh cách nào đó
với sự hiệp thông khi rước Thánh Thể.

Một ngày con không thể chịu lễ nhiều lần,
Nhưng con có thể “ở trong Thầy” liên li.
Chúa Giêsu ở trong con
và con ở trong Chúa Giêsu.

“Hãy ở trong Thầy”,
không phải là nghỉ ngơi, tiêu cực,
nhưng là một hoạt động mới,
hoạt động của tình yêu Thiên Chúa.

“Ai ở trong Thầy và Thầy ở trong người đó....
sẽ sinh nhiều hoa trái” (Ga 15, 5).

Lạy Chúa Giêsu,
con muốn ở trong Chúa.

Chúa với con là một,
một ý, một lòng,
một cố gắng, một tình yêu.

Không còn phân biệt của Chúa, của con
như Thánh Phaolô:

*“Tôi sống nhưng không phải tôi sống,
chính Chúa Kitô sống trong tôi” (Gl 2, 10).*

19. Kết hợp loan báo Tin Mừng với thỉnh lạng

Chúa vừa gọi con đi loan báo Tin Mừng,
vừa gọi con vào nơi thanh vắng,
thỉnh lạng cầu nguyện.

Làm thế nào kết hợp hai phận sự này?
Mới nghe, xem ra mâu thuẫn.
Người loan bào Tin Mừng phải rao giảng,
đồng thời phải là một người cầu nguyện,
một nhà thần bí.

Con phải rao giảng với tất cả khả năng của con.
Thánh Phaolô đã nói:
*“Khốn cho tôi,
nếu tôi không loan báo Tin Mừng”* (1Cor 9, 16).

Nhưng chính lúc rao giảng,
con phải liên tục giữ sự thỉnh lạng bên trong.
Con phải để Chúa Thánh Thần nói với con,
và nói qua miệng lưỡi của con.

Thỉnh lạng không phải là tiêu cực,
nhưng là thời gian để cầu nguyện, để chuẩn bị,
để suy nghĩ, để chín mùi,
để có năng lực mà loan báo Tin Mừng.

Nhiều lúc con loan báo Tin Mừng,
mà chẳng thấy ai trở lại,
vì không phải Chúa Thánh Thần nói.

Trong 12 năm, Phanxicô Xaviê đã vượt núi
bằng ngàn 80,000 cây số để truyền đạo.
Thời ấy không có xe hơi, tàu bay.
Nhưng ban đêm, ngài thỉnh lạng cầu nguyện

trước Mình Thánh Chúa.

20. Hai điều kiện để bỏ mình thật sự (Lc 14, 26-33)

Chúa Giêsu đòi hỏi những ai muốn theo Ngài,
làm môn đệ của Ngài,
phải bỏ tình yêu gia đình,
phải bỏ quyền làm chủ tiền bạc.
Luật buộc người theo Chúa là:
“*Hãy vác Thánh Giá...*” (Lc, 14, 27).

Khi đọc 3 câu Phúc Âm sau đây,
con thấy những điều mâu thuẫn:
- “*Ai theo Ta mà không ghét cha, mẹ, vợ, con...
thì không đáng làm môn đệ Ta*” (Lc 14, 26).
- “*Ai không vác Thánh Giá mình...
thì không đáng làm môn đệ Ta*” (Lc 14, 27).
- “*Ai không bỏ tất cả của cải...
thì không đáng làm môn đệ Ta*” (Lc 14, 33).

Lạy Chúa Giêsu, Chúa bắt con
ghét những người thân yêu của con sao?
Của cải đâu phải xấu, có khi lại rất cần,
sao Chúa lại bắt con từ bỏ?
Nhưng đây lại chính là trung tâm
sứ điệp của Chúa.

Xin Chúa cho con hiểu ý Chúa.

Chúa muốn dạy con:

- Ai theo Chúa là người không biên giới,
vượt trên giới hạn hẹp hòi của ích kỷ,
của gia đình, của màu da, chủng tộc.
- Ai theo Chúa thì làm tất cả
vì cộng đồng nhân loại.
- Ai theo Chúa thì từ bỏ tất cả,
xem mục đích trên tất cả là phục vụ Nước Trời.
- Ai theo Chúa thì sử dụng mọi sự

để làm ích cho anh chị em,
không để lại gì cho mình.

Con sẽ được tất cả,
chỉ khi nào con trống rỗng thụ tạo,
con sẽ được đầy Chúa như Mẹ Maria.

21. Phúc Âm giả

Phúc Âm giả thì khác Phúc Âm thật.
Thánh Phaolô đã nói đến thứ “Phúc Âm”
khác với thứ tôi rao giảng.

Làm sao phân biệt?
Cứ xem sự khác biệt giữa những người
theo Phúc Âm nào để phân biệt thật giả.
Phải phát hiện ra cái nào là công lý giả,
tự do giả, giải phóng giả.

Muốn thế con phải
Phúc Âm hóa chính bản thân con,
kéo con không có đủ Phúc Âm trong con,
hay con chưa sống Phúc Âm đích thực.

Con phải làm cho con, cho người khác,
cho xã hội hôm nay đầy Phúc Âm.
Chỉ lúc ấy con mới gặp được
người mới, xã hội mới.

Một mình con sống tốt cho bản thân chưa đủ.
Cần phải dẫn thân vào trong thế giới hôm nay.
Đó là trách nhiệm của con.
Một ngày kia,
con phải trả lễ trước mặt Chúa.
Con tận tụy hay hững hờ
trước những đau khổ của anh chị em?

Con thích suy niệm bài Phúc Âm:
“*Thầy là cây nho, chúng con là cành*” (Ga 15, 5).
Nếu chúng con để nhựa sống Phúc Âm
là Chúa Giêsu thấm nhuần vào chúng con,
chúng con sẽ nên người mới.

Chúng con sẽ có “Phúc Âm chính hiệu”,
vì chúng con đầy Chúa Giêsu trong lòng.

22. Hàng rào kẽm gai của tôi

Những trại tập trung ở Dachau, ở Auschwitz
vô cùng kinh khủng,
nhưng người ta có thể trông thấy được,
và trên bản đồ có thể chỉ
nó nằm ở vùng nào, nước nào.

Bây giờ, vẫn còn những trại tập trung.
Những Dachau, Auschwitz mới
rộng hơn trong thế giới này,
một thế giới được gọi là tự do của con người.
Nhưng phân nửa của những trại này
có thể trông thấy
và phân nửa không thể thấy được.
Nạn nhân là những người bị giam cầm, khôn khéo,
bởi bất công, bởi áp bức, bóc lột.

Chỉ những ai lưu ý mới có thể nhận ra,
dù chiến tranh chấm dứt, nó vẫn còn.
Có hàng rào kẽm gai bao bọc họ,
“dây kẽm gai” của bất công
do những người áp bức, bóc lột dựng lên,
“dây kẽm gai” do sự hững hờ của con tạo ra.

Mỗi ngày, bao nhiêu anh chị em con ở Châu Á,
Châu Phi, Châu Mỹ La Tinh,
ở Việt Nam, Trung Quốc, Cu Ba, Nam Tư...
đang lê bước trên đường tử nạn,
lên núi Calvariô của họ.
Họ là Chúa Giêsu bị bỏ rơi, bị quên lãng,
bị kỳ thị cách bất công, độc ác.

Vì con sợ bản tay,
sợ liên lụy đến bản thân con.

Vì con nuôi tiếc đời sống xa hoa, tiêu thụ,
sung sướng của con.
Nên con không muốn nhớ,
không muốn biết đến họ.
Nhưng sự thật vẫn sờ sờ đó,
trách nhiệm vẫn đè nặng lương tâm con.

Xin Chúa cho con can đảm
phá tan cái “hàng rào kẽm gai”
của ích kỷ, hèn nhát, kỳ thị, vụ lợi...
đang siết chặt thế giới trong vòng vây của nó,
mà con là một trong những kẻ đồng lõa
đã dựng nên nó.

23. Trong giây phút này Chúa Giêsu tiếp tục dâng thánh lễ

Lạy Chúa Giêsu,
Chúa tiếp tục dâng Thánh Lễ
mỗi giây phút cho đến tận thế.
Chúa sử dụng tay của linh mục
trong Phép Thánh Thể khắp địa cầu
cách huyền nhiệm mà thực tại.
Con dâng Thánh Lễ
đúng quy thức phụng vụ không đủ.
Ngày xưa,
Chúa không theo quy luật phụng vụ ngày nay.
Nhưng Chúa dâng lễ với tâm tình sốt sắng nhất,
những tâm tình trong giờ tử nạn,
nhất là trên Thánh Giá.
với đau khổ thể xác, nhất là đau khổ tinh thần,
và yêu mến vâng phục Chúa Cha cho đến chết,
chết sỉ nhục trên Thánh Giá,
hình phạt dành cho nô lệ.
Chúa chịu mọi người ruồng bỏ
kể cả Chúa Cha: “Lạy Cha, sao Cha bỏ con!”

Xin cho con biết dâng lễ như Chúa.
Nếu con không dâng chính mình
làm hy lễ toàn thiêu;
nếu cuộc đời con không chịu đói, chịu khát,
chịu sỉ nhục, chịu nhổ, chịu vả vào mặt,
chịu đội mũ gai, chịu vác Thánh Giá,
chịu đánh đòn, chịu trói, chịu ngã quỵ,
chịu đóng đinh, chịu chết,
chôn trong mồ người khác;
thì con phải xét mình, phải sám hối, hoán cải;
phải biến chuyển, lột xác;
vì con chưa tề lễ như Chúa.

Nếu con còn lo sợ,
còn kiếm cách tránh né thân phận Chúa,
thì cho dù
con theo nghi thức nào long trọng đến đâu,
con cũng không tế lễ với tâm tình của Chúa.

24. Vì sao sự hiệp nhất tan vỡ?

Tình thương đòi hỏi hiệp thông.
Sự hiệp thông đòi hỏi hiệp nhất.
Nhưng nhiều lúc sự hiệp nhất tan vỡ.
Tại sao?
Bởi vì bầu khí bị ô nhiễm.

Con có dịp chiêm ngắm nhiều thánh đường
kiểu Go-tích ở Paris, Reims, Chartes, Cologne.
Người ta nói dần dà đá xây các thánh đường này
cũng bị hư hỏng vì ô nhiễm không khí.
Cần phải sửa chữa, thay vá các khối đá đó.

Cũng vậy,
bầu khí ô nhiễm làm tan vỡ sự hiệp nhất.
Vì con tự ái, tìm lợi cho riêng con,
không vì anh em, không vì Chúa.
Vì con bắt người ta theo ý con,
không phải ý Chúa.
Vì con rút lại những gì con đã công hiến
cách quảng đại.
Vì con đoán xét sai về một anh chị em.
Vì con không chịu bỏ quên
một khuyết điểm của anh chị em.

Khi có Chúa Giêsu giữa chúng con,
thì có sự hiệp nhất,
vì Chúa mang sự sống
vào trong tất cả cuộc đời chúng con.
Nhưng khi chúng con lìa xa Chúa Giêsu,
chúng con cũng lìa bỏ anh chị em,
và sự hiệp nhất tan vỡ.

Thực khó tin nhưng có thật:

đá cũng mang bệnh.
“Virus” gây bệnh là bầu khí ô nhiễm
và đá cũng tan vỡ.

Nếu con đổi Chúa,
để thay vào đó tính ích kỷ,
thành kiến sai lạc, tự ái, ghen tương,
tình yêu sẽ chết,
sự hiệp nhất sẽ tan vỡ,
bởi vì hiệp nhất thật sự chỉ có trong Chúa.

25. Ảnh hưởng của một vị Thánh

Một vị Thánh có ích gì cho xã hội?
Ngài có sản xuất ra của cải,
máy móc gì đâu?

Không phải thế!
Vị Thánh làm ích cho Hội Thánh, cho xã hội.
Dân chúng tìm đến ngài
dù ở nơi xa xăm, hẻo lánh.
Ngài chỉ cho họ con đường đến cùng Chúa.
Vị Thánh luôn luôn loan truyền Phúc Âm,
khơi dậy niềm tin.
Vị thánh tỏa lan sự thánh thiện quanh mình.
Như tinh tú trên vòm trời,
thinh lặng mà chiếu sáng,
đời của vị Thánh,
gương sáng và giáo lý của ngài
còn lan rộng đến nhiều thế kỷ.

Vị thánh là một người cứu thế,
vì Thiên Chúa tỏ lòng thương xót qua tay ngài.
Những ai khốn khổ, tội lỗi,
được ngài cứu giúp.
Ngài phân phát sự hòa giải, bình an
và tình yêu trên thế giới.

Người xấu tung ra những tư tưởng độc hại...
làm cho thế gian rối loạn, sụp đổ...
Vị Thánh đưa Lời Chúa đến
làm cho nhân loại sống lại,
vì Chúa ở trong ngài, hành động trong ngài.

Lạy Chúa,
xin ban cho nhân loại nhiều vị Thánh.

Của cải, vật chất, con có thể sản xuất được,
nhưng vị Thánh thì chỉ có Chúa
mới có thể làm nên.

26. Không rời vị trí không bỏ trách nhiệm

Ở tại vị trí!
Đứng vững!
Tại sao rời bỏ vị trí chiến đấu?

Ai bỏ vị trí? Thường là
những người quá khôn ngoan trốn tránh,
những lính đánh thuê,
những nhà thương mại chỉ kiếm lợi,
những người nhát sợ,
những người ích kỷ.

Khó thật! Nguy hiểm thật!
Nhưng không rời một ly,
không lùi một bước.
Giữ vững, liều mạng sống.
Kẻ thù phải bước lên xác ta.

Mỗi người Kitô hữu là một chiến sĩ,
một người đi tiên phong.

*“Này Thầy lên Giêrusalem
và Con Người sẽ bị nộp”* (Mt 20, 18).
*“Thầy chẳng uống chén đắng
Cha ban cho Thầy sao?”* (Ga 18, 11).
*“Để thế gian hiểu biết Cha yêu mến Thầy
và Thầy yêu mến Cha,
chúng ta hãy đứng dậy và ra đi”* (Ga 14, 31).

Con phải giữ vị trí và chiến đấu.
Không phải giữ vị trí như lính kiềng.
Không phải giữ vị trí
và kiếm cách yên thân,
mặc cho người khác phải hoạn nạn, tan tác.

Xin Chúa cứu chúng con
khỏi sự khôn ngoan thế gian,
không có trong bầy on Chúa Thánh Thần.

27. Ý con hay ý Chúa?

Đức tin dạy con rằng:

con liên tục kết hợp với Đức Chúa Cha,
và cuộc sống của con không tùy con,
tùy sự sắp đặt của con.

Nhưng trong thực tế,

chúng con soạn chương trình
cho cuộc sống của chúng con.

Chúng con quyết định thay cho Chúa,
như anh thanh niên hoang đàng.

Rồi kết quả là:

chúng con buồn chán,
than vãn về cuộc sống mỗi ngày.

Chương trình do bộ óc loài người soạn ra
không làm con thỏa mãn.

Chúng con đã từ bỏ chức làm con Chúa,
là chức phẩm siêu nhiên, vì chúng con
không chấp nhận lời Chúa khuyên bảo.
Chúng con mất sự bình an của tâm hồn.

Xin Chúa cho con được trở về với Chúa.

Chúa là động cơ của đời con,
vì ai hiểu được điều gì lợi ích cho con
cho bằng chính Chúa.

Chúa đã vạch một con đường
cho mỗi người chúng con.

Đó là những dự án của tình yêu.

Trong mỗi giây phút,
chúng con xin dâng ý chúng con cho Chúa.

Chúng con muốn
là những đứa con sẵn sàng tự nguyện,

chứ không phải
là những kẻ chịu đựng bất đắc dĩ.
Ý Chúa là ý con.

28. Mầu nhiệm của ân sủng và đòi hỏi

Sứ điệp của Chúa Giêsu
tập trung vào hai khía cạnh:
Ân sủng và Đòi hỏi.

Muốn làm một người Kitô hữu,
con phải lắng nghe Lời Chúa.
Nghĩa là mở rộng lòng con cho ân sủng,
đón nhận tình yêu
mà Chúa ban cho con qua Chúa Giêsu.

Sống trong mầu nhiệm của tình yêu Chúa,
Chúa thông ban cho con một cuộc sống mới.
Không còn phải là họ hàng theo tình cốt nhục,
nhưng Chúa đặt nền móng
cho một gia đình mới trong Nước Trời.

Ai nghe và sống Lời Chúa
sẽ thuộc về tổ ấm ấy.
Một tổ ấm trong đó có Chúa Giêsu, Mẹ Maria.
Nơi đó tất cả là hiệp thông, là tin tưởng nhau.

Cuộc sống ấy có những đòi hỏi.
Từ đây, không còn những rào chắn
mà thế gian đã dựng nên,
để phân chia địa vị xã hội,
tư tưởng chính trị, đức tin, tôn giáo.
Người Kitô hữu đích thực,
là người đón nhận tình yêu của Chúa
làm nguyên tắc hướng dẫn cuộc sống mình,
để trở nên chiếc cầu tình yêu
nói kết anh chị em lại.

Chỉ có ai thực hiện Lời Chúa,

sống Lời Chúa cách trọn vẹn,
mới được gọi là đã “nghe” Lời Chúa
(Lc 8, 19-21).

29. Cầu nguyện là mở rộng lòng đón nhận tình yêu của Chúa Cha (Lc 11, 1-13)

Chúa Giêsu dạy con cầu nguyện
với đầy lòng tin tưởng,
mở rộng lòng đón nhận tình yêu của Chúa Cha,
“Nước Cha trị đến, ý Cha thể hiện...”

Tin tưởng Lời của Chúa Cha,
như một người bạn đêm khuya
đến gọi bạn mình giúp đỡ (Lc 11, 5-8),
như một đứa con
xin Cha cho bánh, cho cá (Lc 11, 11-12).

Càng suy ngẫm con càng thấy
lời cầu nguyện của người Kitô hữu
chủ yếu phải làm cho mình sẵn sàng
đón nhận ơn Chúa sắp đến,
Nước của Chúa sắp đến.
Khi con cầu nguyện chân thành,
con khao khát Chúa đến,
con nhận lãnh Chúa Thánh Thần.
Ngài là ơn cao cả của Chúa Cha.
Ơn tình thương của Chúa Cha là Nước Trời,
và được Nước Trời là được “tha nợ” (Lc 11, 4),
với điều kiện là con phải yêu thương,
tha thứ anh chị em mình.

Đọc kinh “Lạy Cha” con khám phá ra rằng,
yêu mến Chúa
là ý thức rằng Chúa yêu chúng con.
Chính vì thế mà con phải sẵn sàng đón chờ Chúa.

Con chỉ cần kêu lên “Lạy Cha” (Abba),
và trong thinh lặng con nghe Cha của con nói:

*“Cha các con trên trời sẽ ban Chúa Thánh Thần
cho những ai cầu xin” (Lc 11, 13).*

*“Hãy xin sẽ được,
hãy gõ sẽ mở cho” (Lc 11, 9).*

Mỗi ngày, con hãy kêu lên nhiều lần:

“Lạy Cha” trong Chúa Giêsu,
rồi Chúa Thánh Thần sẽ làm cho con hiểu tất cả.

30. Đừng biến Thiên Chúa thành vị quan tòa hay ông cảnh sát

Chúa muốn con
diễn tả lại lòng yêu thương của Chúa
qua cuộc đời của con,
qua những quan hệ của con với mọi người.

Quy gối trước mặt Chúa, con xét mình:
phải chăng con đã sống như
những người Biệt Phái và luật sĩ? (Lc 11, 42-46)

Con đã giả hình.
Bên ngoài đời sống con xem ra bình thường,
đạo đức nữa là khác,
nhưng bên trong thật là thối nát.

Con đáng bị lời Chúa chúc dữ:
“Khốn cho các người...”

Con chỉ quan tâm đến những chuyện tỉ mỉ,
hình thức bên ngoài.

Con cứng cõi nghiêm khắc với kẻ khác.
Con không thấu hiểu lòng nhân lành của Chúa.

Cuộc sống thực tế của con
không phù hợp với lời khuyên răn,
giảng dạy, tuyên bố của con.

Đời sống của con ở ngoài pháp luật,
thế mà con làm cho lề luật Chúa
thành một gánh nặng không ai vác nổi.

Con bắt bẻ kẻ khác từng ly từng tý.

Con làm cho người ta hiểu lầm
là tôn giáo đáng ghét.

Con biến Chúa thành một vị quan tòa,
một ông cảnh sát.

Nhưng Chúa nhân từ yêu thương con vô hạn:

*“Hãy đến cùng Ta,
những ai khó nhọc và gánh nặng,
Ta sẽ bổ sức lại cho” (Mt 11, 28).*
